

Cauza C-150/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

5 martie 2021

Instanța de trimitere:

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Tribunalul Districtual din Łódź – Centru, Polonia)

Data deciziei de trimitere:

23 februarie 2021

Partea în procedura care a condus la aplicarea sancțiunii a cărei executare face obiectul litigiului principal:

D.B

Referință. [OMISSIS]

ORDONANȚĂ

23 februarie 2021

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, Sekcja Wykonania Orzeczeń V Wydziału Karnego [Tribunalul Districtual Łódź- Centru din Łódź, Departamentul pentru Executarea Hotărârilor din cadrul Secției V Penale]

[omissis] [componenta instanței]

după deliberare, în ședința din 23 februarie 2021

în cauza **D.B**

având ca obiect cererea depusă de Centraal Justitieel Incassobureau (Biroul Central de Recuperare Judiciară, Țările de Jos)

privind executarea unei decizii care impune plata unei sancțiuni pecuniare

în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (versiune consolidată în 2012 - Jurnalul Oficial al Uniunii Europene din 26 octombrie 2012 Nr C 326) și al articolului 15 alineatul 2 din kodeks karny wykonawczy (Codul executării pedepselor)

dispune

I. să adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele întrebări preliminare cu privire la interpretarea dreptului Uniunii:

1. O decizie care impune o sancțiune financiară, emisă de autoritatea administrativă centrală neerlandeză desemnată în conformitate cu articolul 2 din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare, care poate face obiectul unei căi de atac în fața Parchetului, plasat sub autoritatea ierarhică a Ministerului Justiției, îndeplinește criteriile noțiunii de „decizie împotriva căreia poate fi introdusă o cale de atac în fața unei instanțe cu competență specială în materie penală” în sensul articolului 1 litera (a) punctul (ii) din Decizia-cadru? [OR 2]
2. Poate fi considerat îndeplinit criteriul ca o decizie care impune o sancțiune financiară să fie contestată în fața unei „instanțe cu competență specială în materie penală” atunci când nu este posibilă o cale de atac la tribunalul districtual decât la o etapă ulterioară a procedurii, și anume după respingerea în urma examinării de către procuror și, în plus, aceasta implică, în unele cazuri, plata unei sume echivalente cu sancțiunea aplicată?

II. [omissis] [suspendarea procedurii]

Motivare:

1. Dreptul Uniunii

1.1 Considerentul (5) al Deciziei-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (denumită în continuare „decizia-cadru”) precizează că decizia-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special capitolul VI.

1.2 Articolul 3 din decizia-cadru prevede că aceasta nu are ca efect modificarea obligației de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale înscrise în articolul 6 din tratat.

1.3 Articolul 20 alineatul (3) din decizia-cadru prevede că un stat membru are posibilitatea de a se opune recunoașterii și executării deciziilor, atunci când

certificatul transmis de statul emitent creează posibilitatea încălcării drepturilor fundamentale sau a principiilor juridice fundamentale înscrise la articolul 6 din tratat.

- 1.4** În conformitate cu articolul 1 litera (a) punctul (ii) din decizia-cadru, „decizie” înseamnă o decizie definitivă care impune plata unei sancțiuni financiare de către o persoană fizică sau juridică emisă de o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală. [OR 3]

2. Dreptul polonez

- 2.1** Potrivit articolului 611 ff § 1 din kodeks postępowania karnego (Codul de procedură penală, denumit în continuare „k.p.k.”), în cazul în care un stat membru al Uniunii Europene, denumit în [respectivul] capitol „stat emitent al deciziei”, cere executarea unei decizii definitive privind o sancțiune financiară, această decizie este pusă în executare de tribunalul districtual din districtul în care autorul deține bunuri sau realizează venituri sau și-a stabilit domiciliul sau reședința.

3. Dreptul neerlandez

- 3.1** Centraal Justitieel Incassobureau este organul administrativ central care răspunde de încasarea și recuperarea creanțelor aferente amenzilor aplicate pentru fapte săvârșite pe teritoriul Regatului Țărilor de Jos.
- 3.2** Amenda penală emisă de Centrul Justitieel Incassobureau poate fi atacată la parchet în termen de 6 săptămâni. În cazul în care nu este de acord cu poziția reclamantului, persoana sancționată poate introduce o cale de atac la tribunalul districtual. Cu toate acestea, în cazul în care cauza se referă la o amendă de 225 EUR sau mai mult, decizia instanței este condiționată de depunerea unui cauțiuni echivalente cu sancțiunea aplicată.

4. Starea de fapt

- 4.1** Prin decizia din 17 ianuarie 2020, lui D.B. i s-a aplicat o sancțiune financiară în valoare de 92 de euro pentru fapta prevăzută la articolul 2 din legea neerlandeză privind traficul rutier, săvârșită la 5 ianuarie 2020, care a constat în depășirea limitei de viteză. Decizia este definitivă de la 28 februarie 2020.

5. Procedura în fața instanței naționale

- 5.1** La data de 22 septembrie 2020, la Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi [Tribunalul Districtual Łódź-Centru din Łódź] a fost depusă o cerere a

autorităților neerlandeze de executare a unei sancțiuni financiare aplicate lui D.B. [OR 4]

5.2 La 6 noiembrie 2020, instanța de trimitere a adresat Centraal Justitieleel Incassobureau întrebări cu privire la procedura căii de atac împotriva deciziei de executare a pedepsei și la statutul organismului responsabil de soluționarea recursului. Răspunsul a fost primit de Tribunal la 22 februarie 2021.

5.3 Persoana sancționată nu s-a prezentat la niciuna dintre ședințele stabilite la 6 noiembrie 2020, 8 decembrie 2020 și 23 februarie 2021. De asemenea, aceasta nu a transmis niciun document scris.

6. Admisibilitatea întrebărilor preliminare și motivele adresării acestora

6.1 Având în vedere împrejurările prezentei cauze, sąd rejonowy (tribunalul districtual) este o instanță națională ale cărei decizii pot fi contestate în sensul articolului) 267 [al doilea paragraf] din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Decizia tribunalului districtual privind executarea poate fi atacată la Sąd Okręgowy (Tribunalul Regional) (articolul 611 fh § 3 din Codul de procedură penală).

6.2 Răspunsul dat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene la întrebările preliminare adresate de instanța de trimitere este esențial pentru interpretarea și aplicarea corectă a dispozițiilor naționale de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2005/214/JAI în cauza aflată pe rolul instanței respective.

6.3 Având în vedere hotărârile Curții de Justiție pronunțate în anii 2019 și 2020 privind statutul de procuror în calitate de „autoritate judiciară” în temeiul Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare¹, există îndoieli serioase, în opinia instanței de trimitere, cu privire la natura juridică a deciziilor de impunere a sancțiunilor financiare emise de autoritatea centrală neerlandeză, întrucât această autoritate are un caracter administrativ, iar o cale de atac împotriva deciziei de executare a sancțiunii trebuie formulată în fața procurorului, iar nu instanței.

7. Poziția instanței de trimitere cu privire la răspunsul la întrebarea preliminară

7.1 În conformitate cu conținutul articolului 3 și al articolului 20 alineatul (3) din decizia-cadru, precum și cu statutul dispozițiilor referitoare la protecția drepturile fundamentale de la articolul 6 TUE, interpretarea articolului 1 litera (a) punctul (ii) din decizia respectivă, [OR 5] în special în ceea ce privește noțiunea de „instanță”, trebuie efectuată luând în considerare

¹ A se vedea printre altele, Hotărârea din 27 mai 2019, OG și (C-508/18 et C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) și Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (C-489/19 PPU, EU:C:2019:849).

conținutul articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și interpretarea normelor cuprinse în acest catalog, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg (denumită în continuare „Curtea EDO”).

- 7.2** În jurisprudența Curții EDO, o condiție esențială pentru asigurarea echității procedurilor este judecarea cauzei de către o instanță imparțială, independentă². În plus, un element important care permite recursul împotriva unei soluționări abuzive este absența unor bariere fiscale sau juridice excesive în calea punerii sale în aplicare.
- 7.3** Decizia-cadru analizată permite aplicarea sancțiunilor transfrontaliere impuse nu numai de către instanțe, ci și de autoritățile administrative. Cu toate acestea, într-o astfel de situație, dreptul intern al statului emitent trebuie să prevadă posibilitatea de a introduce o cale de atac împotriva unei astfel de decizii la instanța cu competență specială în materie penală³.
- 7.4** Noțiunea de „instanță cu competență specială în materie penală” a fost analizat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cadrul procedurii preliminare inițiate de instanța cehă în cauza *Baláz*⁴. În hotărârea pronunțată în această cauză, Curtea a statuat, pe de o parte, că este vorba despre o noțiune autonomă de drept al Uniunii care trebuie interpretată în mod uniform și autonom în întreaga Uniune⁵. În al doilea rând, s-a arătat că, în cadrul examinării dacă o autoritate dată reprezintă o instanță în sensul articolului 1 litera a) punctul iii) din decizia-cadru trebuie să țină seama de toate circumstanțele cauzei, precum temeiul juridic al existenței instituției, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al jurisdicției sale, caracterul contradictoriu al procedurii, aplicarea prevederilor legale de către această instituție și independența acesteia⁶. Această autoritate trebuie, de asemenea, să aibă competența de a soluționa cauza atât în ceea ce privește aprecierea juridică, cât și în ceea ce privește aprecierea faptelor și trebuie să fie în măsură să examineze dovezile și să stabilească pe această bază răspunderea persoanei în cauză și caracterul adecvat al sancțiunii.
- 7.5** În Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), Curtea a subliniat că cerința de independență a instanțelor reprezintă una dintre condițiile esențiale care asigură respectarea

² Hotărârea CEDO din 23 iunie 1981, 7238/75, *Le Compte, Van Leuven și De Meyer împotriva Belgiei* (ECHR:1982:1018JUD000687875) și Hotărârea CEDO din 19 aprilie 1988, *Belilos împotriva Elveției* (ECHR:1988:0429JUD001032883).

³ Articolul 1 lit. (a) pct. (ii) din Decizia-cadru 2005/214/JAI.

⁴ Hotărârea Curții din 14 noiembrie 2013, *Baláz* (C-60/12, EU:C:2013:733).

⁵ Hotărârea Curții din 14 noiembrie 2013, *Baláz* (C-60/12, EU:C:2013:733, punctul 26).

⁶ Hotărârea Curții din 14 noiembrie 2013, *Baláz* (C-60/12, EU:C:2013:733, punctul 32).

dreptului fundamental la un proces echitabil [OR 6], esențial la rândul său ca garanție a protecției tuturor drepturilor care decurg din legislația Uniunii și a păstrării valorilor comune statelor membre menționate la articolul 2 din TUE, în special cea a statului de drept⁷. Fiecare stat membru trebuie să se asigure că organismele care aparțin, în calitate de „instanță”, în sensul dreptului Uniunii, sistemului său de recurs în domeniile reglementate de legislația Uniunii, respectă cerințele unei protecții jurisdicționale efective. În același timp, pentru a garanta această protecție, menținerea independenței acestor organisme este esențială⁸.

- 7.6** În hotărârea menționată mai sus, Curtea a explicat că independența acoperă două aspecte: extern și intern. Primul dintre ele impune organismului în cauză să își exercite funcțiile în mod complet autonom, fără a fi supusă vreunei legături ierarhice sau de subordonare și fără să primească dispoziții sau instrucțiuni, indiferent de originea lor, și să fie astfel protejată de intervenții sau de presiuni exterioare susceptibile să aducă atingere independenței de judecată a membrilor săi și să influențeze deciziile acestora. Această libertate indispensabilă în privința unor asemenea elemente externe necesită anumite garanții de natură să protejeze persoana celor care au îndatorirea de a judeca, cum ar fi inamovibilitatea. Alte elemente ale garanției identificate de Curte sunt: oferirea unei remunerații la un nivel corespunzător ponderii sarcinilor îndeplinite și un sistem de răspundere disciplinară conceput în mod corespunzător⁹.
- 7.7** Al doilea aspect, de ordin intern, este legat de noțiunea de imparțialitate și vizează echidistanța față de părțile din litigiu și de interesele lor din perspectiva obiectului acestuia. Aspectul menționat impune respectarea obiectivității și lipsa oricărui interes în soluționarea litigiului în afara strictei aplicări a normei de drept¹⁰.
- 7.8** În cadrul orientărilor Curții discutate mai sus cu privire la noțiunea de independență a unei autorități judiciare, este necesar să se examineze dacă Parchetul neerlandez, autoritatea care soluționează căile de atac împotriva sancțiunilor financiare impuse de un organism administrativ precum Centraal Justitieel Incassobureau, îndeplinește [OR 7] cerința de independență care să permită ca aceasta să fie tratată ca o „instanță cu competență specială în materie penală”.

⁷ Hotărârea Curții din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (C-216/18 LM, ECLI:EU:C:2018:586, punctul 48).

⁸ Hotărârea Curții din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (C-216/18 LM, ECLI:EU:C:2018:586, punctele 52 și 53).

⁹ Hotărârea Curții din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (C-216/18 LM, ECLI:EU:C:2018:586, punctele 63 și 64).

¹⁰ Hotărârea Curții din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (C-216/18 LM, ECLI:EU:C:2018:586 punctul 65).

- 7.9** În mai multe cauze soluționate de Curte în anul 2019, subiectul întrebărilor din partea statelor membre a fost statutul procurorului în calitate de autoritate emitentă a mandatului european de arestare (denumit în continuare „MEA”). În Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), Curtea a exclus posibilitatea ca un parchet să poată fi tratat ca o autoritate judiciară independentă în situația în care este expus riscului de a fi supus, direct sau indirect, recomandărilor sau instrucțiunilor individuale ale unui executiv precum ministrul justiției¹¹. Trebuie remarcat că Curtea a adoptat această poziție în pofida faptului că decizia procurorului de a emite un mandat european de arestare a făcut obiectul unui recurs în fața instanței și, în pofida declarațiilor reprezentanților părții germane potrivit cărora instrucțiunile în cazuri individuale sunt rareori emise de ministrul justiției, ele fiind, în principiu, în scris și necesită divulgarea către președintele parlamentului landului¹².
- 7.10** Pe de altă parte, în Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (C-489/19 PPU, EU:C:2019:849)¹³, obiectul analizei a fost statutul Parchetului austriac în cadrul procedurii MEA. În Republica Austria, procurorii sunt, de asemenea, supuși instrucțiunilor ministrului federal al justiției. Cu toate acestea, un element important al procedurii de emiteră a MEA în această țară este acela că procurorul nu ia această decizie în mod autonom. Ea necesită aprobarea unei instanțe care are acces la instrucțiunile date în cauză, poate efectua propria investigație sau o poate delega, iar decizia finală este luată în mod autonom. În plus, decizia de emiteră a unui mandat european de arestare face obiectul unei noi acțiuni în justiție. Acest rol deosebit, decisiv, al instanței în cadrul procedurii MEA a determinat Curtea să accepte procurorul în calitate de autoritate emitentă a MEA, deși a constatat fără echivoc în hotărâre că Parchetul austriac nu respectă cerința de independență¹⁴. **[OR 8]**
- 7.11** În conformitate cu articolul 116 alineatele 1 și 2 din Constituția Regatului Țărilor de Jos, instanțele care exercită justiția, organizarea, componența și competențele acestora sunt determinate prin lege.
- 7.12** Din articolul 117 din Constituția Regatului Țărilor de Jos reiese că persoanele care exercită funcția de judecător și procurorul general al Curții Supreme sunt numite pe viață printr-un decret regal¹⁵. Procurorii din cadrul Parchetului sunt numiți de regină și sunt revocabili. În practică, decizia de

¹¹ Hotărârea din 27 mai 2018, OG și PI (C-508/18 și C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456).

¹² Hotărârea din 27 mai 2018, OG și PI (C-508/18 și C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456, punctele 79-90).

¹³ Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849).

¹⁴ Hotărârea din 9 octombrie 2019, NJ (C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849, punctul 40).

¹⁵ Textul Constituției neerlandeze: <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/Constitution-NL.pdf>.

numire a unei persoane în funcția de procuror general depinde de ministrul justiției¹⁶.

7.13 În conformitate cu dispozițiile Legii privind organizarea sistemului judiciar din 18 aprilie 1927 (*Judiciary Organization Act*),¹⁷ în Țările de Jos funcționează tribunale districtuale, curți de apel și Curtea Supremă¹⁸. Aceste entități sunt cele pe care legea le definește ca instanțe¹⁹. Pe de altă parte, procurorii au fost incluși printre entitățile implicate în sistemul de justiție²⁰.

7.14 Parchetul neerlandez se află sub autoritatea Ministerului Justiției²¹. Ministrul Justiției este un om politic și răspunde pentru acțiunile sale în fața Parlamentului. Pe lângă stabilirea politicii penale generale a ministerului prin orientări generale, acesta exercită multe puteri asupra procurorilor din subordine, precum: un vot decisiv în procesul numirii, posibilitatea de a repartiza procurorii la alte Parchete. În plus, are competența de a furniza instrucțiuni procurorilor în cazuri individuale. Nerespectarea instrucțiunilor poate conduce la o procedură disciplinară împotriva unui procuror²². Ca regulă generală, instrucțiunile trebuie să fie în scris, dar în cazuri excepționale este permisă emiterea de instrucțiuni pe cale orală. De asemenea, este o regulă includerea conținutului instrucțiunii în dosarul cauzei, cu toate acestea, nu există o astfel de obligație într-o situație în care este „*contrară interesului statului*”, care este o noțiune vagă. Totodată, trebuie adăugat că **[OR 9]** procurorii neerlandezi nu beneficiază de imunitate, nu își exercită funcțiile pe viață și sunt revocabili.

7.15 Trebuie subliniat, de asemenea, că Comisia de la Veneția se opune ferm ca prerogativei de investigare a ministrului justiției de în cazuri individuale. O putere similară exercitată de Ministrul Justiției - Procurorul General în Republica Polonia a fost criticată de această autoritate²³. Comisia de la

¹⁶ Marguery T.P., Unity and diversity of the prosecution services in Europe. A study of the Czech, Dutch, French and Polish Systems, 2008, pag. 112-113: https://www.rug.nl/research/portal/files/2712234/14_thesis.pdf

¹⁷ <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/Wet-op-de-Rechterlijke-Organisatie-EN.pdf>

¹⁸ Secțiunea 2 din Legea privind organizarea sistemului judiciar din 18 aprilie 1927.

¹⁹ Secțiunea 1a) din Legea privind organizarea sistemului judiciar din 18 aprilie 1927.

²⁰ Secțiunea 1b) din Legea privind organizarea sistemului judiciar din 18 aprilie 1927.

²¹ Marguery T.P., Unity and diversity of the public prosecution services in Europe. A study of the Czech, Dutch, French and Polish Systems, 2008, p. 100.

²² Marguery T.P., Unity and diversity of the public prosecution services in Europe. A study of the Czech, Dutch, French and Polish Systems, 2008, p. 122.

²³ European Commission For Democracy Through Law (Venice Commission), Opinion 892/2017 on the act on the public prosecutor's office as amended, Pct. 113. Text: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2017\)028-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2017)028-e).

Veneția identifică ca fiind inadecvată o soluție în care puterea legislativă sau executivă are o influență asupra oportunității inițierii unei proceduri penale într-un caz dat, întrucât aceasta ar trebui să fie doar o decizie a procurorului²⁴.

- 7.16** Având în vedere cele de mai sus și ținând seama de caracteristicile Parchetului neerlandez, de poziția sa în structura sistemului judiciar larg înțeles și de conținutul hotărârii din cauza Baláž, se ridică problema dacă Parchetul neerlandez poate fi considerat „o instanță cu competență specială în materie penală”. În opinia instanței de trimitere, răspunsul la această întrebare este negativ. Soluția adoptată la articolul 1 litera (a) punctele (ii) și (iii) din Decizia-cadru 2005/214/JAI este de natură a garanta orice deficiențe în ceea ce privește protecția drepturilor fundamentale care rezultă din faptul că autoritățile administrative au, de asemenea, competența de a impune sancțiuni financiare.
- 7.17** Calea de atac formulată în fața unei autorități judiciare complet independente care are competența de a evalua pe fond probele și, de asemenea, de a aplica principiul *in dubio pro reo* sau principiul individualizării pedepsei, este un mecanism care permite punerea în aplicare a funcțiilor de bază ale procesului penal, iar persoana condamnată își poate astfel exercita dreptul său la apărare.
- 7.18** Trebuie remarcat că posibilitatea unei căi de atac jurisdicționale devine din ce în ce mai importantă, în special în situațiile în care prima fază a „hotărârii” privind vinovăția și sancțiunea este complet automatizată și se limitează la verificarea datelor proprietarului vehiculului, tipărirea deciziei generate de sistemul informatic și apoi transmiterea acesteia destinatarului. În cazul unei autorități centrale neerlandeze, emiterea deciziei care impune plata unei sancțiuni financiare [OR 10] nu are loc în conformitate cu normele care reglementează un proces penal tipic. În consecință, întreaga sarcină a punerii în aplicare a garanțiilor procedurale de bază revine autorității însărcinate cu soluționarea căii de atac, și anume Parchetului, care, potrivit instanței de trimitere, nu este o autoritate independentă în Țările de Jos. Consecința unei astfel de evaluări ar fi posibilitatea de a refuza recunoașterea și executarea unei decizii pronunțate de Centraal Justitieel Incassobureau ca provenind de la o autoritate care nu îndeplinește criteriile stabilite la articolul 1 litera (a) punctul (ii) din Decizia-cadru 2005/214/JAI.
- 7.19** În același timp, această evaluare necesită o soluție juridică funcțională în cadrul procedurii de recurs din Țările de Jos prin care, în cazul în care procurorul nu a admis recursul împotriva deciziei emise de Centraal

²⁴ European Commission For Democracy Through Law (Venice Commission), Report Nr 494/2008 on European standards as regards the independence of the judicial system: part II - the Prosecution Service, Pct. 87(8). Text disponibil la următoarea adresă: <https://rm.coe.int/1680700a60>.

Justiiteel Incassobureau, calea de atac poate fi depusă ulterior la tribunalul districtual. Potrivit instanței de trimitere, un astfel de mecanism de recurs nu respectă cerința articolului 1 litera (a) punctul (ii) din decizia-cadru, care impune ca o cale de atac să fie formulată în fața unei instanțe competente în materie penală. Se pare că decizia-cadru prevede posibilitatea unui recurs direct la o instanță, fără a fi nevoie să epuizeze nicio altă procedură suplimentară. Hotărârea în cauza *Baláz* a indicat că procedura de recurs nu trebuie să se confrunte cu bariere juridice sau fiscale excesive²⁵. Ținând cont de natura specifică, transfrontalieră a procedurii de executare a sancțiunii, precum și de numeroasele probleme legate de executarea sancțiunilor impuse de autoritatea neerlandeză, semnalate în cererile de decizie preliminară inițiate de instanțele poloneze, este esențial ca o cale de atac împotriva deciziilor de impunere a acestor sancțiuni să poată fi directă și formulată în fața unei autorități care îndeplinește criteriile de independență.

7.20 În plus, atunci când se introduce o cale de atac împotriva unei decizii de impunere a unei sancțiuni financiare în fața unui tribunal districtual, nu numai că este necesar ca procurorul să parcurgă etapa de examinare a cauzei, fapt care întârzie examinarea căii de atac și constituie barieră instituțională suplimentară, dar în unele cazuri survine, de asemenea, o barieră fiscală. În cazul în care amenda se ridică la valoarea de 225 EUR sau mai mult, condiția pentru examinarea căii de atac de către instanță este ca solicitantul să plătească o cauțiune în quantum echivalent cu această sumă. Potrivit instanței de trimitere, o astfel de **[OR 11]** structură a procedurii căii de atac poate constitui, într-o situație transfrontalieră, o barieră care descurajează un cetățean străin să formuleze o cale de atac.

7.21 Îndoielile prezentate mai sus justifică sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

7.22 Din aceste motive, instanța națională statuează, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în conformitate cu punctul 1 din prezenta hotărâre.

7.23 *[omissis]* *[suspendarea procedurii]*

SSR Monika Stefaniak-Dąbrowska

²⁵ Hotărârea din 14 noiembrie 2013, *Baláz* (C-60/12, EU:C:2013:733, punctul 46).